

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 258/2018
28.02.2018. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Маје Ковачевић-Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Добривоја Трајковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К. бр. 155/16 од 14.12.2016. године и Вишег суда у Врању 2Кж бр. 350/17 од 28.11.2017. године, у седници већа одржаној дана 28.02.2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Добривоја Трајковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К. бр. 155/16 од 14.12.2016. године и Вишег суда у Врању 2Кж бр. 350/17 од 28.11.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К. бр. 155/16 од 14.12.2016. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се она неће извршити ако окривљени за време од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка и судски паушал у износима ближе наведеним у изреци првостепене пресуде, а све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Врању 2Кж бр. 350/17 од 28.11.2017. године делмичним усвајањем жалби окривљеног и његовог браниоца преиначена је првостепена пресуда у делу одлуке о казни тако што је Виши суд у Врању

окривљеном за кривично дело из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од пет месеци и истовремено одредио да се она неће извршити ако окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело док су жалбе окривљеног и његовог браниоца у осталом делу одбијене као неосноване а првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К. бр. 155/16 од 14.12.2016. године и Вишег суда у Врању 2Кж бр. 350/17 од 28.11.2017. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Добривоје Трајковић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, с'предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине обе нижестепене пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је, на основу члана 486. и 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости, поднет, па је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Добривоја Трајковића је недозвољен.

Чланом 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле, због повреде одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Према томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

Бранилац окривљеног, у поднетом захтеву за заштиту законитости, као разлог подношења захтева, само формално означава битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због којих повреда је подношење захтева дозвољено, али исте образлаже тако што наводи да је изрека другостепене пресуде нејасна и неразумљива у погледу идентитета окривљеног, а затим да су и првостепена и другостепена пресуда противречне саме себи и разлозима пресуде, а разлози о

чињеницама које су предмет доказивања нејасни и у знатној мери противречни, чиме практично указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП.

Осим тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости полемише не само са оценом изведених доказа већ износи и сопствени чињенични став у вези са оценом исказа оштећеног ББ и исказима сведока ВВ и ГГ, а што као и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, нису дозвољени законски разлози за подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу сходно члану 485. став 4. ЗКП.

Надаље, у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног иако као разлог подношења захтева означава дозвољен законски разлог за подношење овог ванредног правног лека из члана 439. тачка 1) ЗКП, а по питању да ли је дело за које се окривљени гони кривично дело, исто не образлаже већ указује на погрешна чињенична утврђења суда која за последицу по браниоцу окривљеног имају и погрешну одлуку суда о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, а што такође, сходно члану 485. став 4. ЗКП нису дозвољени разлози за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, а због повреде закона.

Имајући у виду да су у поднетом захтеву само формално означене повреде закона, због којих је подношење захтева дозвољено (члан 438. став 2. тачка 1) ЗКП и члан 439. тачка 1) ЗКП), а суштински се указује на недозвољене разлоге за подношење захтева (погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и оцена доказа), то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољен.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић